

Cecilia Bergström, ordförande i föreningen "Samvetet" som tar hand om hemlösa katter. Foto: Sven-Olof Ahlgren

Två tusen hemlösa katter i stan

I Uppsala finns 2 000 hemlösa katter. Många av dem far mycket illa och dör till slut av svält och sjukdomar. Kattproblemet är landsomfattande och mycket skulle lösas om katterna var id-märkta.

I Pelle Svanslös egen stad finns ett par tusen hemlösa katter. En del har sprungit bort från sina hem, andra har lämnats vind för våg och en del har fötts ute i det vilda. Det finns en utbredd missuppfattning att katter klarar sig bra själva. Så är det inte. Många av de hemlösa katterna mår mycket dåligt. De bär på sjukdomar, de svälter och när vintern kommer fryser en del av dem ihjäl eller dör av törst när vattnet fryser till is.

- I Uppsala har man en kallsinnig inställning till hemlösa katter, säger Eva Hertil, klinikveterinär på universitetsdjursjukhuset i Uppsala.

Hon jämför med andra kommuner som Stockholm, Gävle och Enköping där katthem för hemlösa katter har funnits sedan länge. Hon tycker inte att någon i Uppsala riktigt har velat ta i kattproblemet. Ändå har det i Uppsala, som en av landets få kommuner, funnits ett kattråd sedan 1993. Katträdet försöker ta ett samlat grepp om kattfrågorna och består av olika organ och myndigheter, såsom polis, kommun, länsstyrelse fastighets-, och djurföreningar. Om några veckor kommer även Uppsalas första katthem öppnas av föreningen Samvetet.

@Brödtext:Lars Johansson är viltvårdare på Uppsala kommun. I hans jobb ingår att avliva hemlösa katter som mår dåligt eller utgör ett problem för omgivningen. Sedan Samvetets katthjälp startade har det blivit betydligt färre katter för honom att avliva.

- Före 2004 fick jag avliva omkring 100 katter per år. Men nu är det 20 stycken. Jag har 10 katter hemma, och att skjuta hemlösa katter är det minst roliga i mitt jobb kan man säga. Jag bävar för det varje gång. Det är definitivt inte något jag tycker om att göra, säger han.

Sigtuna kommun gick nyligen ut med information om att ett antal katter som rör sig inom ett visst bostadsområde skulle avlivas. Det mötte starka reaktioner från kattägare och Sigtuna-Märsta katthemsförening. Folk blev rädda att deras katt skulle bli avlivad eftersom ingen vet att just den katten hör hemma någonstans.

- Det här är det stora problemet. Att katter inte är id-märkta. Om man hade kunnat spåra katten till ägaren och ställa ägaren till ansvar skulle man inte behöva avliva, säger Eva Hertil.

Andra viktiga saker som hon vill uppmana alla kattägare till är att kastrera, registrera och vaccinera sin katt.

- Annars får vi det här problemet med lösspringande katter som mår dåligt. De blir jagade, stenade respektive matade av andra. Och var ska de vara på vintern? Var ska de bo?, säger hon.

Hon tror att synen på katten som en liten trevlig slitochsläng-attiralj hänger kvar sedan gammalt. Att katten sågs som häxans följeslagare och inte hade något egentligt värde jämfört med till exempel hunden.

- I vårt samhälle får katten inte kosta något. Vi måste därför uppvärdera och höja kattens status och börja ta betalt för katter. Sånt man betalar för bryr man sig ofta om. Vi måste börja ta ansvar, katterna klarar sig inte själva och de får inte vara ute och yngla av sig för de mår inte bra av det, säger Eva Hertil.

JOHANNA BRYDOLF